...كلي كيسې

...اوښکو ډکې وې، د ټیکري لاندې یې تور
...ایه ښکارېده، ښه شېبه یې سترګې هنداري
...ړې اوښکې له سترګو راووتلې، په غریو شوه،
...ولګېدې، بانه یې یو بل کې وروستل، لانده

... کیسې پیل و. که لنډه کیسه، په پیل کې دا
...لوستونکی به د کیسې تر پایه ورسره بیایي.
...، د نهیلۍ علت یې څه و؟ خاوند، ورور یا
...وربانديې رالوېدلې ده؟
...، لوستونکی مجبوره دی چې د خپلو پوښتنو

...لوستونکی پوهېږي چې کیسه څه ده. په بله
...ږی وي چې لوستونکي ته دا ډول پیل په زړه

...سفزي صاحب راغلي ټولې کیسې له تلوسې
... د کیسې په پای باندې پوه نه شي او کیسه

((درزشو...مړه دوړه له خاوروپورته شوه، جمال دلومړۍ لیکې کندې ته ځان واچو...بله مرمۍ یې دسرله پاسه تېره شوه، له ښې اوکیڼ لوري یې نورملګروځانونه دکندې منځ ته وغورځول، ټولوپه بېره خپلوټوپکونوباندې ګوتې کش کړې...چمتوشول، خوټول دقومندان غږته په تمه ول.))

دا برخه مې د یوسفزي صاحب د (برید) له کیسې څخه راواخیسته. دا تصویر په دې توګه هم لیکل کېدای شواې:

جګړه وه، مرمۍ اورېدلې، جمال د لومړۍ لیکې کندې ته ځان واچاوه.......

خو دې ډول تصویر ته د مړه تصویر نوم ورکولی شو، هغه تصویر چې په (درز شو...) او (مړه دوړه له خاورو پورته شوه) کې شته، په مړه تصویر کې یې درک نه شو موندلی. (درز شو) (مړه دوړه له خاورو پورته شوه) ژوندي تصویرونه دي، لوستونکی د جنګ صحنې ته بیایي او د جنګ د صحنې له لیدلو سره سره، د هاوان د مرمۍ او یا هم د ماین د چاودنې غږ هم راباندې اوروي. دا ډول تصویرونه په ذهن کې ژوندي کېږي، سا اخلي او لوستونکی هم خپل ځان په هماغه صحنه کې احساسوي، چېرته چې د کیسې کرکټر یا کرکټرونه دي.

یوسفزی صاحب د تصویر په جوړولو کې تکړه دی، ژوندي تصویرونه جوړوي، داسې تصویرونه چې د لوستونکي په ذهن کې حرکت پیدا کوي.

د یوسفزي صاحب د کیسو د ژبې یوه بېلګه به د (پاچا) د کیسې له یوې برخې راواخلو ((ماشوم په زاړه ټیم کې مزی واچو، په خړو خاورو یې کش کړ، د سترګو رپ سره د حوېلۍ اخر ته ورسېد، له ځمکې تاو پورته کېده، حوېلۍ سیورې نه درلود، په منځ کې یې یوازې یوه خېمه ولاړه وه، د هلک له خولې د موټر غږ پورته کېده...هارنډونه یې وهل، بېرته د حوېلۍ بر سرته راغی، لوڅو پښو یې د خاورو رنګ اخیستی و، له رنګه تور مخ یې لمر ته برېښېده.))

Ketabton.com

ځینې لیکوال ... پېژندلو ... او اصطلاحاتو ... ګرځي ... په دې فکر کې دي چې مغلق او پېچلې کلمات کیسه او یا هم کومه بله لیکنه پیاوړې کوي او په دې سره پخپله لیکوال پوه او د ډېرې مطالعې خاوند ښکاري، خوپوښتنه داده چې موږ کیسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا له پاره ليکو؟ ايا هغوی په دا ډول پېچلو کلماتو پوهيږي؟ ايا د مغلقو تورو کارول هنر دی؟

نه، کيسه د لغاتو ډيکشنري نه ده او نه هم يوائې د پوهنتون محصلين يا استادان کيسې لولي. کيسه د ټولو هغو کسانو له پاره ليکل کېږي چې يو څه لوستی شي. په دې کې باسواده دهقان، د پنځم صنف زده کوونکی، د پوهنتون محصل، استاد... ټول راځي، نو د کيسې ژبه بايد ساده وي.

يوسفزي صاحب همدې ټکي ته پام کړی، هغه ژبه يې را اخيستې ده چې ټولو ته د پوهاوي وړ وي، واړه او زاړه ورباندې پوه شي او هېڅوک ونه وايي چې دا (ټکی) نو څه مانا؟

د يوسفزي صاب نثر خوږ دی، لنډې جملې لري او لوستونکی نه ستړی کوي.

ډيالوگونه يې هم لنډ او طبيعي دي، هر څوک يې له خپلې پوهې سره سم غږولی دی، د کيسو موضوعات يې تر ډېره نوي دي او که ځينې موضوعات زاړه هم وي، نو له يوې داسې زاويې يې ورته کتلي دي چې نوې بڼه يې ورکړې ده. نوې زاويه، په خپله نوې موضوع ده.

د ((سلگۍ)) په کتاب کې راغلې ټولې لنډې کيسې ښکلې او له پيغامونو ډکې دي. که يې په هره برخه بحث وکړو، نو کتابونه پرې ليکل کېدای شي، په دې کيسو کې زموږ د خلکو ناخوالې انځور شوي، هغو ستونزو ته اشاره شوې چې همدا اوس موږ ورسره مخ يو. يوسفزي صاحب همدا ستونزې د هنر په جامه کې رانغاړلې او په ښه توگه يې انعکاس ورکړی دی.

ويې لولئ او خوند ترې واخلئ!.

د ښاغلي يوسفزي صاحب د لا برياوو په تمه

په درنښت

نصيراحمد احمدي

۲۸-۲-۱۳۹۴

د يوسفزي سلگۍ

د ښاغلي عزيزالدين يوسفزي د لنډو کيسو پېښې ده له خپل چاپېريال نه راټولې کړې او په هره يوه کې د ده د اوسني چاپېريال انځورونه وينو!

ده لنډې کيسې رښتيا هم لنډې ليکلې.د دغو کيسو په لوستو سړی پوهېدی شي، چې ده د کيسې په شاوخوا کې څومره نورې خبرې لوستونکو ته پرېښې او يوازې يې غټ غټ ټکي ترې راليکلي دي.

په کيسه کې يوه پېښه په مينه او په زړه پورې ډول بيانول د ټولې کيسې اصلي منځپانگه په ډاگه کوي. پېښه د موضوع په انتخاب پورې اړه لري او موضوع د ذهن د منلو خبره وي؛ډېر خلک هره ورځ داسې پېښې گوري، چې کيسه وي، خو ليکلې کيسه بيا د هر ذهن کار نه وي، ښاغلي يوسفزي ته خدای خلاق ذهن ورکړی، ځکه خو يې له خپلو ليدنو کتنو کيسې جوړې کړې او د خپل وخت د چاپېريال يو ډول گزارش يې په ادبي ژبه وړاندې کړی دی.

ما دده زياتره کيسې ولوستې. لنډې دي، د کيسې پيل يې خوندور دی، کرکټرونه يې راڼه دي او په ابهام کې نه دي. ان له پيله ورسره تلوسه ملگرې وي.خبرې اترې په کې ډېرې اضافي نه دي او له سيمه ييز طرز فکر سره ښخي برابرې دي.له کيسې نه زېږدونکی خيال يې هم روڼ دی.لوستونکي ته که څه پرېږدي هم، نو د هغه ذهن په کې نه بنديږي. د اوسنۍ لنډې کيسې له تعريفونو سره سم د ده زياتره کيسې يو مناسب وروستی تمځای يا اوج ټکی لري، چې لوستونکی له اړتيا سره سم ژور سوچ ته اړباسي او په پای کې دا چې د کيسو په ليکنه د ژوندانه لپاره يو ښه پيغام وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي.

ددې ټولګې پيل له داسې کيسې شوی، چې زموږ د بې تعليمه ټولنې يو ښه انځور راښيي.«تعليم» کيسه زموږ د ژوند کيسه ده. موږ ولې تعليم نه لرو؟ ولې مو مېرمنې په داسې يوه حالت کې دي، چې د ټيليفون کولو وسه هم په کې نه شته.دا يوه مېرمن نه ده، پوره ولس دی او په هر ځای کې له داسې يوه حالت سره مخ دي، چې نيم ژوند هم ورته نه دی پاتې.د دې کيسې پای هم په داسې يوه انداز شوی، چې لوستونکی فکر کوي، ليکونکی به ګڼې نورې خبرې هم لري.اوس – اوس د کيسو همدا بڼه ډېره مناسبه ده، چې لږه کيسه ويونکي ته هم پاتې شي او د پښتو متل له مخې « په نيمه يوه شي!»

دويمه کيسه هم زموږ د اوسني ترافيکي نظم يوه ځنډه راښيي، چې موږ له دغې ژوندنۍ اړتيا سره څه ډول چلن کوو!؟ که څه هم په دغه کيسه کې به ځينې مکالمې اضافي ښکاري، خو په عمومي توګه کيسه دومره لنډه ده، چې دا په کې نه معلومېږي!؟

ورپسې يوه ډېره لنډه کيسه لولو، چې اوس – اوس دغو کيسو ته« کيسه ګۍ» وايي.دا زياتره د انټرنيټ د وخت کيسه ګۍ دي، چې په لنډ مهال کې دود شوي.ان کله کله د نامسلکي ليکوالو په دغو ډول لنډو کيسو پېښېږو. دا ډول کيسې نو بخې لنډې دي.معلومېږي، چې انسان له يوې نه بلې ورځې ته څومره د لنډون په منډه سر دی.دا يې ښې بيلګې دي.د کيسه ګۍ ټکی هم اوس- اوس دود شوی، خو ما دا ټکی يو ځل مخکې د ارواښاد قلندر مومند د لنډو کيسو ټولګې (ګجرې) په سريزه کې کتلی و.دا سريزه د ارواښاد کامل مومند وه. کامل صيب د يوه انګليسي ليکوال N.U.KOK له خولې يوه کيسه ګۍ ليکلې وه، چې داسې وه:

« د اور ګاډي په ډبه کې يوه ښاغلي خپل ملګري ته ووی:

- زه په ارواوو (ارواحو) عقيده نه لرم!

خوا کي ناست ملګری يې ووی:

- ښه، عقيده نه لرې!!»

ښاغلي کامل دې ته« کيسه ګۍ » ټکی کارولی، خو دا ټکی ماته تردې هم پخوانی ښکاري. په پښتو فوکلور کې ډېرې نورې ورې کيسې هم شته، چې زموږ ښځينه يې د کيسه ګۍ په نومونو يادوي. په هره توګه مطلب مې داو، چې په لنډو کيسو کې اوس نورې لنډې کيسې هم راوتي دي. ښاغلی يوسفزی يې وخت ناوخت په فيسبوک پاڼه خپروي.دا کيسه ګۍ «ازادي» يې هم غالباً اول ځل همدلته خپره کړې.که څه هم دا د ښاغلي کاک غوندې هومره لنډه نه ده، خو په همدې ډول کيسو کې د ګڼلو ځای لري.

ددې کيسه ګۍ پيغام خو نور هم جوت دی، خو يوه خبره ده، چې د عسکر او د تورې د خاوند مقابله که اوسنۍ خبره وي، نو بيا خو لږه ګډوډه ده او که پخوانۍ وي او اوس ليکل شوي وي، نو بيا به پرې د «خو» ګوته ايښول لږ ګران وي.خو ده په روڼوالي کې خپلې اوږې سپکې کړي او ګزارشي بڼه يې ورکړې، چې په محتوياتو يې، دی څوک نه شي ملامتوی!!

د «لور= Daughter)کيسه هم لنډه ده، زموږ د پښتني ژوند اوږد داستان په کې پروت دی.د پلار د څېرې انځورنه او بيا ورپسې د لور د ارماني ژوند د يوې ځنډې ليکل خواږه دي. په دې کيسه کې که لور د سپينو ويښتو پر ځای د تورو ويښتو والا وای، لابه دلچسپه وه. په کيسه کې ممکن ځينې لوستونکي هغو ته پاتې کيسه درک نه شي کړای، خو په خپله د کيسې اوسنی پلاټ هم يو بلا پيغام لري.

«سلګۍ» کيسه هم زموږ د ژوند يو اوږد ځوروونکی داستان بيانوي، چې پلرونه له لوڼو سره او يا په بله ژبه نارينه له ښځينه وو سره څه څه نه کوي؟ ددې کيسې پيغام تر نورو ډېر روښانه اواسانه دی!

د «اوښکه» کيسه هم کيسه ګۍ ده، چې د پښتني ښځينه وو د محرميت او محروميت داستان ژاړي او په زړه پورې ده.

«بريد» کيسه هم د وطن د وياړونو د يوې برخې کيسه ده، چې څه وړ موږ له نورو سره لاس په ګريوان يو.

ورپسې د «پاچا» کيسه هم زموږ د اوسني خواره واره او بې باوره ژوندانه يوه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانښيي.

بيا د «چوپتيا» کيسه ګی هم له آره يوه غټه کيسه ده، خو ده په ډېر مهارت وړه کړې، که نه دا هر يو، ماشوم او مور په ډېر تفصيل بيانېدی شول.

«ښکلا»، « زه بدلمنه نه يم» او «حواله» ددې ټولګې وروستۍ درې کيسې دي، چې هر يوه د بيان خاص انداز لري او لوستونکی ډاډمنوي، چې ښاغلی ليکوال عزيزالدين يوسفزی به زموږ د اوسنيولنډو کيسو يو وخت نوموتی ليکوال وي- که خير وي - او ورسره به موږ ته له زړه وړونکو خبرو ډکې کيسې په اوسنيو لنډو کيسو او لا لنډو کيسو (کسيه ګيو) اړوي.

يوسفزي ته دې خدای همت ورکړي، چې د پښتو ژبې د هنري نثر ليکنې ډګر ته په خوشاله زړه رانوتی. او ذهن وفکر يې د کيسې په شان د ژور سوچ خبرو ته وزګار کړی دی.

دده په هره کيسه ډېرې خبرې کېدی شي او ولې به نه شي کېدی، چې زموږ اوسنی ژوند له جګړو، ننګونو، ناوړه دودونو او له ګڼو نورو ستونزو ډک دی او داستونزې د زياترو ترمنځ ګډې دي. يوازې يو کيسه ليکونکی کړای شي، دا ډول چاپيريال په ادبي لفظونو کې وکاږي.

زه ښاغلي يوسفزي ته ددې لومړنۍ هڅې مبارکي وايم. که يو نيم ځای دی چرته ښوبيدلی هم وي، خو اوس ورته له نيوکو نه هڅول ډېره ګټه لري. ژوند يې لا په مخکې دی، څو کاله وروسته به په خپله پوه شي، چې کوم کاره ځايونه بايد سم کړي.

ټولو ته له مينې او درناويو سره

محمد داود وفا

جلال اباد

۲۰۱۵.۵.۱۹

۱۳۹۴.۲.۲۹ل

زما کيسې

ماشومتوب ښکلی وي،د ملي بس له کړکۍ مې سر ايستی و،مور ته مې ژړل او په لاندې سرک کې روان نور موټرونه مې ترې غوښتل. لاره بنده وه،ملي بس د ماهيپر پورته سر کې ولاړ و،لاندې سرک کې موټرونه کوچني ښکارېدل،په يو تونل به ننوتل او له بل به ووتل؛نو ځکه له پورته د هغې ساحې تصوير راته د ماشومانو د لوبو ميدان و. دا مې د ژوند د لومړي پړاو لومړنی تصوير دی او په ذهن کې مې تر اوسه پاتې،چې په ياد راوړلو يې اوس هم ترې خوند اخلم.

خبره مې پر تصوير راياده کړه،د کيسې په ټولو توکونو کې مې د تصوير ترسيمول ډېر خوښيږي،کېدای شي دا مينه به مې د هماغه ماشومتوب له وخته راسره مله وه،له مشرانو مې کيسې اورېدلې،کله به چې کوم مېلمه موږ کره راغی؛نو زما تمه به ترې دا وه،چې يوه کيسه پيل کړي،بيا به مې په مينه اورېده،کله به چې خپلوانو کره مېلمانه شوو؛نو د کيسو پنډ به مې له خپلو همزولو ماشومانو سره خالي کړ.

د ښوونځي له دورې سره مې د کيسه ييزو ليکنو سره مينه يوه پر دوه شوه،کتابونه او مجلې به مې د کيسو لپاره ډېر خوښېدل،بيا داسې وخت راغی چې د لومړي ځل لپاره مې د يوې کيسې موضوع په ذهن کې پيدا شوه،د ليکلو کوښښ مې وکړ،يو څه بريالی شوم،کېدای شي دا به مې د کيسو سره د ډېرې مينې او د کيسو د ډېرې لوستنې وجه وه،په هر حال،ملګرو مې ډېره خوښه کړه،ښوونکو وهڅولم،سر له واره مې په مجله کې د خپرېدو لپاره ورکړه او خپره شوه.

کيسه ليکل مې په مينه پيل کړل،کوښښ مې دا و،چې د لوستونکو د نيوکو لړۍ لږه راکمه کړم؛نو ځکه به مې يوه کيسه په ډېر ځنډ کې ليکله،لنډه دا چې دې مينې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبیاتو پوهنځي ته کش کړم،دلته مې په مسلکي ډول لیکوالي ولوسته،خپلې لومړنۍ نیمګړتیاوې مې تر ډېره پورې سمې کړې.

دا چې (سلګۍ) زما د لنډو کیسو لومړنۍ ټولګه ده،د خپرېدو بیړه مې ورته هېڅکله نه ده کړې،چې دې خبرې ته خپلو استادانو هم متوجه کړی یم،ما هم صبر کړی،تر څو داسې یوه ټولګه چاپ ته تیاره کړم،چې د خپرېدو وړتیا او ارزښت ولري.

د کیسې موضوعات مې له خپلې ټولنې رااخیستي،هدف مې د (ادب،د ادب لپاره) څخه ډېر لېرې دی،بلکه د (ادب،د ژوند لپاره) تر سرلیک لاندې مې خپل قلم څرخولی؛نو هیله لرم چې زما دا هڅې د خپلې ټولنې د دردونو دوا شي!.

اوس یې وخت دی چې له خپلو دوو داسې مشرانو ملګرو څخه د زړه له تله مننه واوسم،چې دا ټولګه د همغوی هڅونو او لارښوونو ستاسو په لاسونو کې کېښوده،په خپلو ښایسته لیکنو یې لا ښکلې کړه،قدرمن نصیراحمد احمدي،چې تر اوسه زما نالیدلی استاد دی،کتابونه یې د کیسه لیکنې لپاره زما ښوونکي او لارښوونکي دي،چې هم یې وخت ناوخت د فیسبوک او بریښنالیک له لارې راته خپلې نېکې لارښوونې راکړې.

بل هغه چا چې په دې لاره کې یې راته تر هر بل چا ډېر لاس نیوی کړی،په دې مسلک یې لا وپوهولم،زما ښاغلی استاد پوهنمل محمد داود وفا صیب دی،چې تل یې د یو ملګري په ډول راته په دې برخه کې ښې مشورې راکړې. همدارنګه خپلو ټولو ملګرو ته یو ځل بیا کور ودانی وایم،چې ددې ټولګې په خپرېدو کې یې راسره هر راز مرسته کړې ده،د منني الفاظ مې دې تاسو ته لاپیاوړي وي،بې تاسو دې نه شم!.

امین

درنښت

عزیزالدین یوسفزی

۱۵-۳-۱۳۹۴

لغمان - عمرزیي

تعلیم

ماشوم چغې وهلې... ښځې خپل ټیټر ته جوخت نیولی و، په حویلۍ کې یې ښکته او پورته ګرندي ګامونه اخیستل، نرۍ کړیکو ټول کور په سر اخیستی و، د ښځې په لاس د تاو شوي اوږده مزي له څوکې مبایل ټال خوړ.

د برنډې په څنډه شین پلاستیکي ترموز ایښی و، ښځه ورتاوه شوه، تر څنګ یې ښیښنه یې ګیلاس ته لاس کړ، ماشوم غلی شو، شېبه وروسته ګیلاس له نیمایي اوبو ډک و، د ماشوم خولې ته یې نږدې کړ، هغه مخ واړو، بیا یې کړیکه کړه، ښځې بېرته ګیلاس کېښود، له برنډې لېرې شوه، د ماشوم په تندي یې لاس کېښود، سره تبه یې درلوده، په اوږه یې واچو، ورو ورو یې خوځاوه، خو د هغه ژړا ونه درېده، له اوږې یې بېرته لېرې کړ، له غومبورې یې ترې مچه واخیسته، شونډې یې اوږدې کړې، په معصومانه انداز یې وویل:

ــ بس نو... دغه ده، اوس دې پلار جان راځي.

ماشوم لا هماغسې ژړل، ښځې د لوی ور په لور سترګې واړولې، ور بند و، موبایل یې مخته پورته کړ، په توکمو یې ګوتې کش کړې، ښه شېبه یې ورته سترګې نیولې وې، پدې کې لوی ور ګړپ کړ، ښځې ور وکتل، له وره یو کوچنی هلک راننوت، شاته یې د ښوونځي بکس ځوړند و، ښځه ژر ورمخته شوه، هلک وویل:

ــ سلام علیکم مورې! وروړک مې ولې ژاړي؟

ښځې د سلام ځواب ورکړ، خو هلک بیا وار ونیو:

ــ د کوڅې هاغه سر ته یې ژړا راتله.

ښځې موبایل هلک ته وړاندې کړ، په وارخطایی یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

— هله پرهده(فرهاده)! ژر شه، پلار ته دې زنګ ووهه، خدای دې نه کي... ورور دې له تبې مړ شو.

هلک د ښځې له لاسه موبایل واخیست، په تېزۍ یې د توکمو په سر ګوتې کېکاږلې، ژر یې غوږ ته نږدې کړ، یوه شېبه غلی و، بېرته یې ښځې ته موبایل ونیو:

— هه! زنګ ورغی.

ښځې موبایل غوږ ته پورته کړ، له مقابل لوري نارینه غږ شو:

— هلو!!

ښځې ځواب ورکړ:

— هلو د پرهد پلاره!

— اورم یې، خیرت دی؟

ښځې ماشوم ته وکتل، غلی و، سترګې یې پټېدلې، بېرته یې موبایل خولې ته نږدې کړ:

— د عابد سره تبه ده، له صبایي نه په یوه چغه دی.

له مقابل لوري بېرته غږ شو:

— نو ولې دې وخته نه خبرولم؟

ښځې ژور اسویلی وکړ:

— کاش چې ما ام تعلیم کړی و، وخته به مې زنګ در وهلی و.

پای

سور رنګ

په موټر کې ناستو کسانو شور کړ، یوه چیغه کړه:

— استاده! لږ ورو ځه...داځه کوې!؟ که په ژوند تنګ یې، موږ خو نه یو کنه..

له وروستۍ چوکۍ بل غږ کړ:

— هو استاده! ربښتیا وایي، لږ ایطیاط کو.

دموټروان (استاد) تندی ګونځې شو، له ځانه سره وبړبړېده، څوشېبې په موټر کې چوپه چوپتیا شوه، ناستو کسانو بېرته له یوبل سره خپلې خبرې پیل کړې، تر څنګ مې، ښیښې خواته دنګ، نری ځوان ناست ؤ، مخ یې ماته راواړو، په غټو تورو سترګو یې وړې سپینې عینکې وې، نري بربټونه یې درلودل، ږیره یې لنډه وه، راوړاندې شو، ورو یې راته وویل:

— ډرېور ته دې پام دی!؟

زر یې بیا وویل:

— غوصه ام لا دی دی، که اوس ورنه په سړک کې دترافیکي ښو پوښتنه وکې، یوه بم جواب نکي.

ومې ویل:

— بې ازموېنې یې لېسانس جېب ته کړی، څه غم یې کئ.

ځوان بیا وویل:

— کاش اډه کې پرې پوه وم، که خو ورسره راغلی وم.

پډې کې مخکني کس چیغه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــــ مخې ته وگوره استاده!!...

له چیغې سره په سړک کې دټایرونو دسولېدو غږ پورته شو، مونږ یودم په مخکنۍ چوکۍ لاسونه ولگول، د ټایرونو سوځېدونکی بوی مو حس کړ، په موټر کې شور جوړ شو، دټولو غاړې اوږدې شوې، په ډرېور یې چیغې کړې، موټر مو مخامخ ټېلرته نږدې شوی ؤ، ټېلرهم تر خپلې وسې قابو شوی ؤ خو زر ترې یو ډبل، غټ او برېتور ډرېور ښکته شو، زمونږ خواته راغی، په غوصه یې وویل:

ــــ ته ډرېور یې یا(...)!!؟

پدې کې زمونږ ډرېور ورښکته شو، غوښتل یې چې دملامتۍ سربېره، ورسره جگړه هم وکړي، خو مخکنی کس زر ورپسې ښکته شو، دټېلر ډرېور مخ ته ودرېد، په مؤدبانه انداز یې ورته وویل:

ــــ خیر دی استاده!.. ملامتي زمونږ وه، ستادې کور ودان وي چې په مونږ مخامخ رانغلې.

داځل دټېلر ډرېور له غوصې پرته وویل:

ــــ گوره وروره! ایتاسو ټولو دمرگ و ژوند مسولیت په غاړه لري، لږ ایطیاد دې وکي.

بیایې په سړک کې سپینې کربښې ته لاس ونیو او ویې ویل:

ــــ دې ته باید متوجې شي چې بل موټر نه مخکې نه شي اوپړدي لاس ته وانه وړي.

شېبه وروسته بېرته په خپل موټر کې ناست وو.

د ډرېور رنگ الوتی و، خو هېڅ یې له خولې نه وتل، یوه پرې غږ کړ:

ــــ استاده! اغه دې ندي اوربدلي چې...(ایطیاد دژوند سرمایه ده).

له شاته چوکۍ نه بل غږ کړ:

ــــ استاده! که اره ورځ دې امدا حال وي؛یقین نه کوم نوره سورلۍ درسره رایشي.

پدې کې ډرېور موټر غاړې ته ودرو، په غوصه یې مخ راواړو، ویې ویل:

ــــ داخو اغه پخوانی میلي بوس ندی چې په یوه ورځ کې بم نشو رسېدی...دې ته

مرسیدس وایي، باید تېز لاړ شي.

یوه ځواب ورکړ:

ــــ خیر غواړه استاده! ار څه نه خیر بېتره ده.

ډرېور بېرته موټر روان کړ، نور هېچا ورته څه ونه ویل، ځکه چې خبرو او نصیحت پرې اثر ونکړ، یواځې دا مو غوښتل چې اوس په خیر ورسېږو او بس.

ترځنگ مې ناست ځوان راباندې غږکړ:

ــــ وبښئ! یو ساعت کېږي چې خواپه خوا ناست یو، خویو دبل په نومونو نه یو خبر.

موسکی شوم، نوم مې ورته وښود او زیاته مې کړه:

ــــ او ستاسو!؟

ــــ زما نوم کریم دی.

ځوان موسک شو، بېرته یې له ښیښې دباندې سترگې سیخې کړې...لېرې غټ اولوی غرونه پراته ول، لمنې یې سیند ته ښکته شوې وې...شنې ښکارېدې، سیند له اوبو ډک روان ؤ...څپې یې سپینې اوجگې وې، د سیند دې غاړې ته ښکلې شنه پټیان ښکارېدل، کله کله به مو تر سترگو یو، دوه موټر تېر شول.

کریم خپل ورغوی له ښیښې اووېست...شېبه وروسته یې بېرته مخ راواړو، شونډې یې له نریو برېتونوسره وخوځېدې:

ــــ دوه کاله بعد مې داښکلې هوا حس کړه.

زر مې وویل:

ــــ ولې؟ لکه چې خارج کې وې؟.

کریم بېرته لاس له ښیښې راټول کړ، ویې ویل:

ــــ هو!.. په ترکیه کې وم، دطب پوهنځی وایم، په کلنۍ روخصتۍ راغلم او...

دکریم خبرې لا خلاصې نه وې چې مخکنې کس چیغه کړه، له چیغې سره مو زورور ټکان وخوړ، تر غوږ مې دښیښې دماتېدو اواز اویو غټ درز شو...په ځان پوه نه شوم، په سترگو مې تیاره خوره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېبه وروسته مې په سر درد احساس کړ، سترګې مې نه خلاصېدې، خودخلکو اوموټرونو شور مې ترغوږ کېده، په ډېرې ستونزې مې سترګې خلاصې کړې، ځمکه راباندې تاوېده، هرڅه راته تت ښکارېدل، خو ورو ورو هر څه روښانه شول، دسړک په غاړې غټې تيګې ته تکيه وم، مخامخ مې وکتل...زمونږ موټر سرچپه پروت ؤ، ترڅنګ يې بل مرسيدس په بغل لوېدلی ؤ، دسړک دواړو خواوو ته ډېر موټر ودرېدلي ول، له دواړو جنګېدلو موټرونو نه خلک چارپېره تاوېدل، چا موبايل غوږ ته نيولی ؤ... او نورو به د موټرونو له منځ نه يو يو کس راوويست، په دې کې مې سترګې په کريم ولګېدې چې له ما نه لږ لېرې پروت ؤ، سترګې يې پټې وې...په تندي يې سرو وينو لارې کړې وې، له نريو برېتونو يې تېرې شوې وې، سرته يې په وينو ککړ دستمال اينبی ؤ، ترڅنګ يې دسپينې وړې عينکې ټوټې پرتې وې...

کوښښ مې وکړ چې پورته شم، خو ښې پښې مې حرکت ونکړ، نرۍ درد يې وکړ...لاندې مې ور وکتل، پايسه مې په وينو سره وه، زر مې پورته کړه...دزنګون لاندې غوښه څيرې وه، دهډوکي سپينه څوکه ترې راوتلې وه.

په دې کې يو څوک مې ترڅنګ راغی، لاس کې يې د اوبو بوتل ؤ، زر يې راته په خوله کې راکړ، يو ګوټ مې ترې وکړ...دامبولانس غږ شو، بوتل مې بېرته ولاړ کس ته ونيو، ولاړ کس زر وويل:

ـــ اغه دی...امبولانس راغی، الله به خير کي.

له امبولانسه دوه کسانو رامنډه واخيسته... سپينې جامې يې پرتن وې، دواړو سپينه اوږده اوسپنيزه تخته نيولې وه، لومړی کريم ته ورسېدل...دواړه کېناستل، يوه دکريم غاړې ته لاس نږدې کړ...خو بېرته غلي پاڅېدل، يوه سپينه ټوټه پرې خوره کړه.

زما تر څنګ ولاړ کس راټيټ شو... اوږه يې رالاندې کړه او دامبولانس خواته يې روان کړم، پدې کې مې سترګې دسړک دغاړې په ترافيکي لوحې ولګېدې...دايروي شکل يې درلود، په دايره کې ددوو خواپه خوا موټرونو رسمونه ول...ښې يې تور، خوکيڼ لوري ته په سور رنګ کښل شوی ؤ.

پای

آزادي

خرپ شو...د عسکر له سر نه اوسپنيزه خولۍ ولوېده، توره په لاس زلمي (الله اکبر) کړ، د زلمي مخ ته د خړې دربشۍ لرونکي عسکر له غاړې وينو داره وکړه...په خړه خاوره د سرو وينو ليکه ولوېده، د عسکر سترګې رډې ووتې، ګېلېټۍ (ټوپک) يې له لاس نه ځوړند شو...سمدستي شا ته ولوېد، فضا دوړو نيولې وه، د ځمکې سر په وينو او خړو دربشيو رنګ و...

له هرې خوا د (الله اکبر) چغې شوې، زلمي شاخوا وکتل...ځوانانو ملاوې په څادرونو ترلې وې، په سرونو يې سپين دستارونه تاو ول، توري يې په وينو سرې برېښېدې...زلمی موسک شو، توره يې د اسمان لور ته نېغه کړه، څوکه يې وبرېښېده...له خولې يې لوړه ناره پورته شوه:

ـــ ازادي!!!...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور

هېنداري ته ودرېدله، سترګې يې له اوښكو ډكې وې، د ټيكري لاندې يې تور وېښتان وتي ول، يو يو سپين په كې له ورايه ښكارېده، ښه شېبه يې سترګې هندارې ته نيولې وې، د مخ د ګونځو په ليدو يې مړې اوښكې له سترګو راووتلې، په غريو شوه، پورته يې وكتل، سترګې يې په تورو تيرانو ولګېدې، بانه يې يو بل كې وروستل، لانده شول...

په غټ نارينه غږ يې ټكان وخوړ:

ــ فاطمې لورې!؟

جلۍ ژر په اننګو ګوتې كش كړې، غږ يې كړ:

ــ دلته يم ابا! درغلم.

له كوټې ووته، د حويلۍ منځ كې په زاړه فرش باندې سپين ږيري سړي پيتاوي ته ډډه وهلې وه، فاطمې ژر وويل:

ــ ستړې مه شې ابا! لكه چې بازار ته نه وې تلی!؟

سړي لونګۍ ته لاس كړ، بغل ته يې كېښوده، ويې ويل:

ــ نه لورې! نه وم تلی.

ډبلې ګوتې يې په خپلې لنډې سپينې ږيرې كش كړې، بيا يې زياته كړه:

ــ حاجي تور خان پوزې ته راوستی يم، نور يې راته حوصله تمامه كړې.

فاطمه هماغسې غلې ولاړه وه، لاندې ځمكې ته يې كتل، پلار يې خپلې خبرې وغځولې:

ــ خير...زما نوم ام لونګ دی، كه بيا يې رایاده كړه، نو زه به يې ام خوښ شم.

***

په حويلۍ كې د ولاړې غټې ونې څوكه د مازيګر لمر ژېړه كړې وه، فاطمې په نغري اېښي تور چاى جوش ته لاس كړ، پلاستيكي لوټكه يې ترې ډكه كړه، د برنډې په څوكه يې كېښوده، غږ يې كړ:

ــ ابا! اودس ته مې درته اوبه راوړې.

لونګ له كوټې راووت، فاطمې ته يې وكتل، نغري ته ناسته وه، ويې ويل:

ــ خير ويسې لورې! بې له تا خو زه هېڅ يم.

فاطمه موسكۍ شوه، وچ لرګی يې نغري ته ننه ايست، غلې وه، لونګ له سره لونګۍ لرې كړه، د اشدارې په راوتلې مېخ كې يې وځړوله، كېڼ لاس يې په پكه ككرۍ تېر كړ، لوټكې ته نږدې شو، دواړه لستوڼي يې تر څنګلو بډوهل، كېناست، بيا يې وويل:

ــ دې خلكو ته دې خدای هدايت وكي، زما حال ته نه ګوري، بيا ام راته رامنډې وهي.

فاطمه نغري ته ټيټه شوه، مړو سكروټو ته يې مخ وړاندې كړ، په شونډو يې پوكۍ وكړ، سترګې يې تنګې شوې، له تورو سكروټو لمبه پورته شوه، بېرته په نېغېدو يې د لوى ور زنځير شرنګ كړ، شاته يې وكتل، پلار يې د ور پر لور روان شو، لستوڼي يې ښكته كول، فاطمې بېرته نغري ته مخ واړو، د تور ديګي لاندې سره لمبه تاوېده، خو ژر يې بېرته لوی ور ته وكتل، له پلار سره يې له ونې ټيټ، ډنګر سړی راننوت، ژر پاڅېده، د هغوی مخې ته لاړه، په مسكا يې وويل:

ــ ماما جانه! سلام عليكم، ستړی مه شې.

سړي په سر مچ كړه، ځواب يې وركړ:

ــ ژوندۍ اوسې فاطمې بچۍ!

شېبه وروسته په برنډه كې لونګ او له ونې ټيټ سړی ناست و، فاطمې له نغري ديګی لرې كړ، بېرته يې تور چاى جوش كېښود، د برنډې په لور يې وكتل، د هغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې یې اورېدای شوې، له ونې ټیټ، ډنگر سړي وویل:

ـــ گوره لونگه! خور و لور به ترخو د پلار په کور ناسته وي، پرېده چې خپل ژوند جوړ کي.

لونگ یې ژر په خبرو کې ولوېد:

ـــ خه نو معلم صیب! لکه چې حاجي تور خان ته ام په کراره پرېښنبودې!؟

معلم فاطمې ته وکتل، کوټې ته ننوته، بېرته یې ځواب ورکړ:

ـــ لونگه! همدومره ظلم بس دی، نوره خوارکۍ په زړېدو ده، هسې ام حاجي تور خان لا دومره زوړ نه دی، دوه بچیان ورته یسیران پاتي.

په دې کې فاطمه له کوټې راووته، د پیالو پتنوس یې د برنډې په څوکه کېښود، بېرته د نغري خواته لاړه، لونگ ښه شېبه غلی و، بیا یې زیاته کړه:

ـــ معلم صیب! ماته به خذمت څوک وکي؟ فاطمه ام غواړي چې تر مرگه پورې له ما سره وي.

معلم یې په خبره کې ولوېد:

ـــ هغې خوارکۍ خو له حیا ځان غلی نیولی، ایا کله دې ورنه پوښتنه کړې، چې هغه څه وایي!؟

لونگ غلی شو، فاطمې د چای ترموز راوړ، پیالې یې ترې ډکولې، لونگ ژر وویل:

ـــ دغه ده معلم صیب! اوس به یې ستا په مخ کې وغږوم.

فاطمې ته یې مخ واړو، ویې ویل:

ـــ فاطمې لورې! حاجي تور خان ستا غوښتلو ته راځي، ته پکې څه وایې؟

د فاطمې له لاسه ترموز کوږ شو، یو دم له سترنجۍ تاو پورته شو، غریو ونیوله، ژر پاڅېده، د کوټې په لور یې منډه کړه...

پای

سلگۍ

د جلۍ له سترگو دوه رڼې اوښکې رواني شوې، لاندې په خړ فرش ولوېدې، بانه یې یو بل کې ننوتل...لانده شول، ژړا یې زور ونیوله، ښه شېبه یې وژړل... غلې شوه، پښې یې ټولې کړې، زنه یې په زنگنو کېښوده، سترگې یې له سرو رگونو ډکې وې، په ډنگرو اننگو یې اوښکې ورغړېدلې...

چوپه چوپتیا شوه، خو یو دم به له بېرون نه د سړیو خنداگانې راغلې، د کوټې په کونج کې په تن ډنگرې جلۍ حرکت نه درلود، د توتکیو شور شو... پښو ته یې نیم ژواندی چینجی ولوېد، پورته یې وکتل، په چت کې د تیر له اړخه د خټو له وچو څاڅکو جوړه شوې ځاله ښتې وه، توتکۍ له دریځې ووته، بچیانو یې له ځالې غاړې وویستې، خولې یې وازې شوې، وچونگېدل... بې بڼو وزرونه یې ورو ورو رپېدل، په سرونو یې ځای ځای مړه وېښتان ښتي ول.

د کوټې ور غنجا کړ... جلۍ ژر لاندې ځمکې ته وکتل، په اننگو یې گوتې کش کړې، لندې شوې، په وره کې له ونې لوړ سړی ښکاره شو، ورپسې نری، ډنگره ښځه راننوته، سړي لنډه ږیره درلوده، سپین پکې زیات ښکارېدل، په پکه ککرۍ یې څو تاره مړه وېښتان پراته ول، په څېره یې د ژور خفگان ښې وې... وړاندې راغی، د جلۍ تر څنگ ودرېد، نری، ډنگره ښځه جلۍ ته نږدې کېناسته، چاودلي لاسونه یې د جلۍ مخ ته وړاندې کړل، له ټټر سره یې جوخته کړه، جلۍ غریو ونیوله، د ښځې مخ گونځې شو، سترگې یې ډنډې شوې، دواړو ورو ورو ژړل...

د توتکۍ بچي وچونگېدل، سړی غلی ولاړ و، ښه شېبه یې جلۍ ته وکتل، له

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګو یې اوښکې روانې شوې، د ړیرې په منځ کې یې ننوتې، ورو یې خوله وخوځېده:

ـــ سپوږمۍ!... لورې! څه وکم؟ پښتو ده، مجبور یم...

د سړي خبرې بندې شوې، له بلې کوټې غږ شو:

ـــ باز مامده! ناوخته دې کړه.

باز محمد ژر ځان کات کړ، لمن یې سترګو ته نږدې کړه، له کوټې ووت...

ترخڼګ کوټه له سړیو ډکه وه، په خپلو کې یې خبرې کولې، د باز محمد په ننوتو ټول غلي شول، بر سر کې په عمر پوخ سړی ناست و، تر خوا یې دېوال ته لرګینه امسا ولاړه وه، د خړې لونګۍ لاندې یې سپین وېښتان معلومېدل، په موټي ړیره یې د تور رنګ نښې وې، ګوتې یې د لور ته ورته برېتو په څوکو کش کړې، په لوړ غږ یې وویل:

ـــ باز مامده! د زوی مرګ ډېر سخته وي، هغه ام د یکي یو زوی.

شاوخوا یې وکتل، ښېرته یې خبرې پیل کړې:

ـــ سپین ږیرو ته دې خدای خیر ورکي، چې زما و ستا تر منځ یې جوړ جاړی وکه.

تر خوا یې ناست سپین ږیري ژر وویل:

ـــ ملک صیب رښتیا وایي باز مامده! یار مامد له ملک صیب سره ډېر ظلم وکه، په مخ کې یې ورته زوی وواژه.

له ښکته بل سړی یې په خبرو کې ولوېد:

ـــ تېر په هېر بازمامده! د ښمني مو په دوستي بدله شوه، اوس دې ملک صیب زوم شو.

باز محمد غلی ناست و، د فرش په کرښو یې ګوتې کشولې، خو دا ځل یې دملک په غږ سر پورته کړ، ملک وویل:

ـــ بازمامده! زوی دې که هر چرته یي، راویې غواړه؛زما له خوا به ورته کوم تاوان ونه رسیږي.

ملک ټوخې ونیو، ښه شېبه یې وټوخل، بیا یې زیاته کړه:

ـــ دا دې جرګې خبره ده، وروسته لدې ورسره کار نلرم.

پدې کې د کوټې له هرې خوا غږونه شول:

ـــ هو! هو! رښتیا وایي.

دا ځل دملک تر خوا ناست سپین ږیري وار ونیو:

ـــ ورونو! غلي شئ!.

بیا یې بازمحمد ته مخ واړو، ویې ویل:

ـــ بازمامده! په موږه ناوخته کېږي، بېرون مو د ډولۍ تیاری کړی، ناوې راوباسه چې لاړ شو.

بازمحمد ژر پاڅېد، له کوټې ووت، له هرې خوا غږونه شول... ملک ته یې مبارکي ویله، خو له بلې کوټې د سپوږمۍ سلګۍ ټولو اورېدلې...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه

په ګرم وجود مې يخه هوا ولګېده، سترګې مې وبرېښېدې، په لومړي ځل مې رڼايي وليده، د يو چا په انګو ورغړېدم؛وچو شونډو ته يې په رسېدو ودرېدم...بېرته مې شا ته وکتل، نورې ملګرې مې هم له رغړېدو وروسته ماته راورسېدلې، وجود مې درونـد شو...ملګرې مې راڅخه بېلې شوې، له زنې يې واوښتې؛لاندې د ګرېوان لورې ته يې ځانونه ورسول...

ما هماغسې د شونډو پر سر ځان ټينګ نيولی و، د خپل د پيدايښت په حقيقت مې ځان پوه کاوه...

پدې کې مې وجود ولړزېد، د سلګيو غږ مې ترڅنګ پورته کېده، ناڅاپه مې تر غوږو ډېر نارينه غږ شو:

ـــ ګوره لورې! حاجي تورخان په ټوله سيمه کې نوم لري، خلک ورته لاس په نامـه ولاړ يي.

مخامخ مې وکتل...لوړ هډور سړی ولاړ و، ښه شېبه غلی و خو بيا يې سترګې زما په لور برګې کړې؛چغه يې کړه:

ـــ بس!! دا اوښکې دې بندې که!.

زما وجود لا لړزېده، ورو ورو سلګۍ مې اورېدې، خو بيا ډډ نارينه غږ مې واورېد:

ـــ ګوره جلۍ! خير که سپين ږيری دی، د پيسو شمېر يې نه نيول کېږي، د حاجي تورخان مېرمن به يادېږې!!.

د جلۍ سلګۍ ډېرې شوې، ټول بدن يې لرزېده، نور مې ځان ټينګ نه کړای شو،

د سترګو رپ سره لاندې د فرش په تارونو کې ننوتم؛ ژر مې پورته وکتل، د جلۍ مخ راته تت ښکارېده، سترګې يې ماته نيولې وې، ډېره بې وسه ښکارېده، غوښتل يې، چې ورسره پاتې شم، خو زما وجود په فنا کېدو و...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

برید!!!

درزشو...مړه دوړه له خاورپورته شوه، جمال دلومړۍ ليکې کندې ته ځان واچو...بله مرمۍ يې دسرله پاسه تېره شوه، له ښي اوکين لوري يې نوروملګروځانونه دکندې منځ ته وغورځول، ټولوپه بيړه خپلوټوپکونوباندې ګوتې کش کړې...چمتوشول، خوټول دقومندان غږته په تمه ول.

له مقابل لوري د وړومرميوباران ؤ، تنګه تياره دره دډزو شورپسې واخيسته، دکندې شاوخوابه ګردونه پورته شول، جمال سره دملګرودېرېې صبره ښکارېده، ترڅنګ ملګري باندې يې غږکړ:

ـــ انوره! قومندان صيب ولې مونږته امرنه کړی!؟

دکندې مخکنۍ برخې نه دوړه پورته شوه...انورسرټيټ کړ، په اوسپنيزې خولۍ يې ګردونه پرېوتل...دخولۍ مخکنۍ برخې ته يې لاس کړ، ټکان يې ورکړ...ښي اړخ ته يې وکتل، په لوړغږيې وويل:

ـــ اغه دی!..قومندان صيب راغی...

جمال ښي اړخ ته مخ واړو...دقومندان په لاس کې توره مخابره ښکاره شوه، په کنده کې په ډېرې بيړې روان ؤ، دهرسرتېري شاته چې رسېده خوله به يې وخوځېده، په اوږه به يې ورته لاس کېښود...داسې لکه ډاډچې ورکوي، بيابه روان شو...

قومندان دکندې منځنۍ برخه کې ودرېد، دمرميوشنهارۍ ؤ...په لوړغږيې وويل:

ـــ سرتېرو! دښمن په مونږه ناڅاپي بريدکړی...داسې ښکاري چې له پولې دېخواهم راغلي...

پدې کې چوپه چوپتياشوه...ډزې ودرېدې، قومندان غلی شو، تنګه تياره دره شنولوګيوپه سراخيستې وه، سرتېرويوبل ته په حيرانی وکتل خوبېرته يې مخونه دقومندان خواته واړول، قومندان زياته کړه:

ـــ ځوشبې مخکې له مرکزسره په اړيکه کې وم...له پېښې مې خبرکړل، خوپه ډېرې خواشينۍ چې مونږته يې دبريدامر ورنکړ.

داخل دقومندان خبرې ټولوبغيردکومې ستونزې اورېدلې، دجمال مخ لکه دنوروسرتېروپه شان له ډېره قهره تک سورؤ...سترګې يې له سرورګونوډکې وې، قومندان خپلې خبرې وغځولې:

ـــ مېړنوسرتېرو! خومونږنورغلي نه شوپاتې کېدی، ...که داخل له دښمنه يوه مرمۍ هم زمونږخواته راغله...نوغاښ ماتوونکی ځواب به ورکو.

ټولوسرتېروپه غبرګواوازونوتکبيرونه وويل، ښه شېبه غلي ول، خو له مقابل لوري څه ښکاره نه شول.

***

دسهارپه سپينه کې سرتېرودکندې شاوخواوړې خړرنګه خلتې ډکولې، بيابه يې دکندې په مخکنۍ برخه کې يوپربل کېښودې، په تنګه شنه دره کې چوپه چوپتياوه، خوکله کله به يوکارغه کاغ کاغ کړ، دښتي فلزي غرفې په سر، تور سور زرغون بيرغ رپېده، نورو سرتېرودخپلوغرفومخته غټې خلتې چې په مرميوسوري ښکارېدل اوبېرونۍ برخه يې په ډبلوسيمانواوبدل شوې وې...له خاورو ډکولې.

قومندان دکندې اړخ ته په جګې پښتې ولاړؤ...دوربين يې سترګوته پورته کړ، مخامخ لېرې ځای يې وڅاره، بغل ته يې په کمربندکې ځوړنده مخابره وچونګېده، خولاس يې ورنه وړ، شېبه وروسته يې مخامخ ټول ځای له دروبينه تېرکړ...لاسونه يې بېرته له سترګوښکته کړل، شاته يې لاندې وکتل، په جمال يې سترګې ولګېدې...غږيې کړ:

ـــ جماله!!

جمال په بيړه دپښتې سرته پورته شو...قومندان ته مخامخ ودرېد، پښې يې يوبل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته جوختې کړې، لاس یې دسلامۍ لپاره پورته کړ، لـه بېرتـه ښـکته کولـوسره سـم یـې شونډې وخوځېدې:

ـــ قومندان صیب!...امرکوی

قومندان ورته موسک شو، دجمال په اوږه یې لاس کېښود، دواړه دپښتې په سرورو ورو روان شول.

قومندان وویل:

ـــ جماله! دتېرې شپې کړنې دې ډېرخوشاله کړم.

جمال موسک شو...سرېې ځوړندؤ خوځه یـې ونـه ویـل، قومنـدان بیـاخپلې خـبرې وغځولې:

ـــــ پـه داسـې بریدونوکې...ددښـمن لـومړنۍ نښـه پـایره کـوونکی وي...چـې خطاکېدل یې ناممکن وي، خوتاورنه خپل ځان بچ کړ.

ددواړوپه ځېروکې خوښـي وه، ورو ورو یـې ګامونـه پورتـه کـول، لـږه شـېبه وروسـته قومندان ودرېد...جمال ته مخامخ شو، ویې ویل:

ـــ زه تاغوندې سرتېروباندې ویاړم...جماله!!

جمال لاهماغسې ښکته کتل، قومندان لږمخته لاړ...لـه پـولې هـاخوایې ددښـمن پوستې ته وکتل، سر باندې یې په شین اوسپین رنګ بیرغ رپېده...چې سـپین یـې کـم خودشین رنګ په منځ کې یې هلال اویوستوری ښکاره کېده.

قومندان په داسې حال کې چې سترګې یې له قهراونفرت ځخه ډکې وې، وویل:

ـــ دښمن بېرته په شاتلی...شایدچې له دولت سره یـې زمونږچارواکوخبرې کـړې وي.

بېرته یې جمال ته مخ واړو، ویې ویل:

ـــ خو...مونږبایدبریدته چمتوواوسو، ځکه ...داسې ښکاري چې دښـمن بیـادکوم بریداراده لري.

***

مازیګرلمرپـه لوېـدو ؤ، دښـتـروڅوکې زیـړې ښـکارېدې...یوه یـوه مرغـۍ بـه

ترسترګوشوه چې دښتروپه منځ کې به ننوته...

جمال دیونښتردډ ته مـلا لګـولې وه، ترخـوایې ټوپـک پـروت ؤ، پـه لاسـونوکې یـې سپین کاغذنیولی ؤ...څه پکې لیکل شوي وو، شونډې یې خوځېدې، یودم به لـه ځـان سره موسک شو...

شېبه وروسته یې دکوم چاغږواورېد، شاته یې وکتل...انور ؤ، غږیې کړ:

ـــ انوره! راځه کنه..

دسترګوپه رپ سره یې انورترڅنګ کېناست، جمال ته یې وکتل، پـه لاسـونوکې یـې کاغذنیولی ؤ...ډېرخوشاله ښکارېده، زر یې پرې غږکړ:

ـــ جماله! لکه چې له کورنه راغلی!؟...دواده یـې څـه وئـیلي؟ څـه وخـت دی لـه خیره؟.

جمال کاغذجېب ته دننه کړ...نږدې شو، دواړه لاسونه یې دانور لـه غـاړې چـاپېره کړل، خوله یې وخوځېده:

ـــ هو...انوره! راتلونکې اونۍ ته مې واده دی.

دواړوسره غاړه ورکړه، خودجمال سترګوته مخامخ دپولې ترڅنګ څـه ښـکاره شـول، زرجلاشو، په بیړه یې وویل:

ـــ انوره! هلته وګوره...څه درته ښکاري؟

انورمخ واړو...ځیرشو، زردواړوخپل ټوپکونه پورتـه کـړل، دپوسـتې خواتـه یـې منـډه کړه، قومندان ددوی په غږونوله غرفې راووت...دوربین یې سترګوته پورته کړ، ددښـمن په لوریې وکتل...دپوستې شاوخواسرتېروځانونه چمتوکول، ددوربـین لـه مخـې بـه دوه درې کارغان تېرشول، شاوخواځایونه یې له دوربینه تېرکړل، خویودم په بیړه یې دپوستې لاندې برخې ته وکتل...یوسرتېری مخکې دی اودوه نور ورپسې له پـولې دېخـوادجګې غونډۍ لورته راروان دي، دمخکني سرتېري په لاسونوکې لکړه ښکاره شوه، چې څوکـه کې یې په شین اوسپین رنګ بیرغ رپېږي، سپین یې کم خودشین رنـګ مـنځ کـې یـې هلال اویوستوری ښکاري.

قومندان زردچمتوکېدوامروکړ، جـمال سره دنوروملګروځانونـه کنـدې تـه وغورځـول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپلوټوپکونوپه ماشو يې ګـوتې کېښـودې، دکنـدې دواړه خواؤتـه غټـې وسلـې بريدتـه چمتوشوې.

قومندان درې سرتېري ځارل...دجګې غونډۍ نيمايي ته رسېدلي ول چې له مقابل لوري نه دغټې وسلې بريدوشو...دکندې بغل نـه تـوره دوړه پورتـه شـوه، قومنـدان زرپـه لوړغږ وويل:

ـــ بريد!!!...

بغل ته غټې وسلې درزکړ...دسترګو رپ سره ددښمن له پوستې دوړه پورته شوه، له کندې نه دوږومرميوشنهاری وخوت، له دواړو لورو نه يوپربل دمرميوباران ؤ...تنګه شنه دره دډزو ازانګوپه سراخيستې وه، دنبنتر منځونه له مرغانو نه خالي وو...

انور قومندان ته چېغه کړه، په لوړغږيې وويل:

ـــ قومندان صيب!!...جمال!!!؟

قومندان زر جمال ته وکتل چې له کندې نه په لېرې فاصله کې دجګې غونـډۍ پـه لورمنډې وهي، زريې دوربين سترګوته پورته کړ، ويې ليـدل چـې درې سرتېـري دجګـې غونډې په سردبيرغ په ودرولو بوخت دي، بېرته يې جمال پسې چېغه کړه، خودهغه ټول فکر ددرې سرتېروپه لورؤ.

جمال تېزه منډه وهله...شاوخوابه يې يودم مړه دوړه پورته شوه...زر ودرېد، ټوپـک يې دواړولاسـونوته کـړ، ګونـډه يـې ووهلـه...ټوپک يـې پـه ښـي اوږه کېښـود، دجګـې غونډۍ په لوريې ونيو...له غوږسره يې جوخت کړ، کينه سترګه يې پټه کړه، دنښـې پـه منځ کې يـې بـيرغ نيـوونکی راوسـت...په ماشـه يـې ګوتـه کـش کـړه، ډزشـو...دجګې غونډۍ په سردبيرغ سره يوځای يوسرتېری په ځمکه پرېـوت، پـه خـواکې يـې دوو نـورو سرتېروخپل ټوپکونـه جـمال تـه سيده کـړل...جمال بياپـه ماشـه ګوتـه کـش کـړه، لـه دواړولورونه ډزشو، دجمال په کينه اوږه کې نری دردتېرشو...بغل ته ولوېد، بېرتـه پورتـه شو، جګې غونډۍ ته يې وکتل له دووسرتېرو نه يوولوېد، خوبياپورته نه شو، ترځنګ يـې بـل سرتېـري لـه جګـې غونـډۍ نـه ښـکته لورتـه منـډه واخيسـته، دجـمال کـيڼ لاس ځوړندؤ...ټوپک ته نه پورته کېده، ټوپک يې په ښـي لاس اوږې تـه پورتـه کـړ...کينـه

سترګه يې پټه کړه، په ماشه يې ګوته کېکاږله، له ډزسره سرتېری دجګې غونډۍ له لمن نـه لانـدې ولوېـد، خوبياپورتـه نـه شـو، يـودم لـه ددښـمن لـه پوسـتې نـه يـوه زربـه وچلېده...دجمال له ټټرنه وينوداره وکړه، کيڼ اړخ ته وغورځېد، پـدې کـې ددښـمن لـه پوستې نه سره لمبه پورتـه شـوه...په تـورو دوږوکـې ورکـه وه، لـه سرتېرويـې سرې لمبـې تاوېدلې، په منډو ول، چغې اوکوکارې يې وهلې...

دجمال سترګې پټېدلې...هرڅه ورته تت ښکارېدل، خوداخرځل لپاره يې وکتل چې انور سره دځوسرتېرو دده په لور رامنډې وهي...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه: دا لنډه کیسه د ۱۳۹۳ لمریز کال د ولسمشریزو ټاکنو د پایلو د ځنډ لپاره، د همغه وخت مناسب لیکل شوې وه.

پاچا

ماشوم په زاړه ټیم کې مزی واچو، په خړو خاورو یې کش کړ، د سترگو رپ سره د حوېلۍ اخر ته ورسېد، له ځمکې تاو پورته کېده، حوېلۍ سیوری نه درلود، په منځ کې یې یوازې یوه خېمه ولاړه وه، د هلک له خولې د موټر غږ پورته کېده...هارنډونه یې وهل، ببرته د حوېلۍ بر سرته راغی، لوڅو پښو یې د خاورو رنگ اخیستی و، له رنگه تور مخ یې لمر ته برېښېده.

له خېمې په تن ډنگره ښځه ووته، ټیکری یې څو ځایه پیوندونه درلودل، د مخ راوتلي هډوکي یې له ورایه ښکارېدل، ننوتي سترگې یې تنگې کړې، لمر وهلي لاسونه یې تندي ته پورته کړل، په ماشوم یې غږ کړ:

ــــ اختر مامده! جل به دې ووهي، راځه...مر دی!!.

ماشوم دا ځل زاړه ټیم ته ټیټ شوی و، مزی یې تړې ټینگ تاو کړ، خو زر یې وویل:

ــــ ادې!! ابا مې راته نوی موټر راوړي!.

ښځه ببرته شاته شوه، د خېمې مخ ته ککړ لوښي پراته ول، تر څنگ یې د اوبو بوشکه په بغل لوېدلې وه....څو شېبې ودرېده، سترگې یې په نغري ولگېدې، سوړ ښکارېده، شاوخوا ترې خالي ټیمي قوطۍ گانې پرتې وې، یوه غوړه وه، د مېږیانو لیکه ترې وته او ننوته...

د حوېلۍ ور گړپ کړ، ماشوم چغه کړه:

ــــ اغه دی! ابا مې راغی!!.

ښځې سترگې واړولې، په وره کې له ونې لوړ، نری سړی ښکاره شو، په ښي اوږه یې خیرنه پلاستیکي کڅوړه ایښې وه، ترې لنډې او اوږدې اوسپنیزې تختې وتې وې، په تندي یې د پخواني ټپ نښه معلومېده، زنه یې په موټې ږیرې پټه وه، په سر یې د سپینې خولۍ شاوخوا لنده توره لیکه تاوه وه...

شېبه وروسته د خېمې دننه درې تنه ول، ماشوم د مور په غېږ کې سر ایښی و، ترڅنگ یې وچه ډوډۍ پرته وه، ژړل یې:

ــــ ماته نوی موټر!!...

مور یې غلې وه، سړي بالخت ته ډډه وکړه، بغل ته یې په خیرو ککړه خوله ایښې وه، په تندي یې څو تاره مړه وېښتان پراته ول، لاس یې پرې کش کړ، گوتې یې لندې شوې...په خېمه کې گرمه هوا وچلېده، ماشوم ورو ورو ژړل، سړي وویل:

ــــ چوک له مزدورانو ډک و، ټول ببرته ماغوندې خپلو کورو ته لاړل.

ښځې د ماشوم وېښتانو کې گوتې وهلې، وچې شونډې یې وخوځولې:

ــــ گاونډیو ام د غرمې دپاره څه رانکړ.

سړی غلی و، ښځې زیاته کړه:

ــــ ویلې، نور تاسو نه پوزې ته راغلي یو.

د ماشوم سترگې پټې شوې، ښه شېبه چپه چوپتیا شوه، د سړي لاس د مخ لور ته پورته شو، مچ بننگ کړ...

ښځې د ماشوم له لاسه لوېدلې وچه ډوډۍ پورته کړه، تر څنگ یې په سپینه ټوټه کې کېښوده، سړي ته یې سترگې واړولې، وچې شونډې یې وخوځېدې:

ــــ ترڅو به ام دا حال یي!؟

سړي اسوېلی کړ:

ــــ تر هغه، چې پاچا معلوم شي!!!...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپتیا

د ښځې په گونځې مخ رڼه اوښکه ورغړېده، غریو ونیوله، له خالي دیگي شاته شوه، دېوال ته یې ملا جوخته کړه، له دریځې، سپوږمۍ تته رڼا کوله، د دیگي لاندې له مړو سکروټو تاو پورته کېده...

ښځې ژور اسویلی کړ؛د کوټې منځ ته یې وکتل، چوپه چوپتیا وه، په زاړه فرش کوچني ماشومان پراته ول، د خوب پرښتې پرې خورې وې...

پای

ښکلا

د زړه درزا مې ډېره وه، ودرېدم...ښکته او پورته مې گامونه اخیستل، کله به مې لارې ته سترگې ونیولې، بېرته به مې د سیند د څپو شور ته مخ واړو، یخه هوا به مې حس کړه...

نرۍ باد لگېده، د ونو څانگې به په یوې او بلې ونښتې، بېرته به لېرې شوې، یخ سیوري ته ولاړ وم، لاندې کوچنۍ تیږې ته مې لاس کړ، مخامخ د څپو منځ ته مې واره کړه، په دې کې د چا غږ مې واورېد:

ـــ شهابه!؟

ژر مې شاته مخ واړو، په زړه مې نرۍ څړیکه تېره شوه، مخامخ راته یوه جلۍ ولاړه وه، نرۍ ونه یې په تور حجاب کې نغښتې وه، سپین بخن مخ یې د تور ټیکري له منځه ښکلا کوله، ژر مې خوله وخوځوله:

ـــ سلام ښکلا! سترې مه شې.

ښکلا موسکۍ شوه، د ټیکري پیڅکه یې کش کړه، ځواب یې راکړ:

ـــ سلام! ژوندۍ اوسې.

غلې شوه، زه هم غلی ولاړ وم، په غوږونو مې د سیند د څپو شور لگېده، ښکلا ته مې وکتل، هغې سترگې ځمکې ته نیولې وې، بېرته مې سترگې ښکته شوې، خو دا ځل مې د ښکلا غږ بیا واورېد:

ـــ شهابه! دا څه خبره ده چې په ټولگي کې دې راته نشوه کولای او دلته دې راوغوښتلم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه درزا مې زیاته شوه، پورته مې وکتل، ښکلا لا سترګې ماته نیولې وې، د ځواب په تمه وه، زړه مې لوی کړ، ژوره ساه مې واخیسته، ومې ویل:

ـــ هغه داسې ده...چې...

ژبه مې بنده شوه، ښکلا دوه سترګې راته نیولې وې، ستونی مې ساف کړ، بیا مې وویل:

ـــ هغه داسې ده... چې د پوهنتون یو سمستر مو پاتې، ما ویل چې له خیره دوه درې میاشتې وروسته فارغېږو، نو...

نور مې ژبه بیا ودرېده، ښکلا یو دم غږ کړ:

ـــ نو... نو څه؟

په ځان پوه نه شوم، چیغه مې کړه:

ـــ زه له تا سره مینه لرم، ته مې خوښېږې!!.

د ښکلا سترګې یو دم رډې ودرېدې، په سپین بخن مخ یې سورخي پیدا شوه، سترګې یې ځمکې ته ونیولې، هېڅ یې له خولې نه وتل...

اوار لرزېدم، ژر مې زیاته کړه:

ـــ دا خبره مې نور په خپل زړه کې نشوه ساتلی، که مې اوس درته نه وه کړې؛نو دا به مې په خپل ژوند کې په ځان سخت ظلم و.

ښکلا یوه کلمه هم له خولې نه وېستله، غلې ولاړه وه، ماته دا ځل د ځپو شور نه راته، خو یوازې مې د زړه درزا ګړندۍ اورېده، په همدې کې ښکلا څو ګامه شاته لاړه، سترګې یې هماغسې ځمکې ته نیولې وې، مخ یې خپلې لارې ته واړو، روانه شوه، ژر مې پرې غږ کړ:

ـــ ښکلا!!

ښکلا ځای پر ځای ودرېده، خو مخ یې راتاو نه کړ، بیا مې پرې غږ کړ:

ـــ زه دې د ځواب په تمه یم!

خو دا ځل ژر روانه شوه، شیبه وروسته په غټې تیرې ناست وم، د ځپو مستۍ ته مې سترګې نیولې وې، ټول بدن مې خولې و، تېزه هوا چلېده، کالي به مې په بدن یخ

ولګېدل...

***

سهار د پوهنتون په لور روان شوم، ټولګي ته په ننوتو مې له ملګرو سره روغبړ وکړ، کېناستم...ومې کتل، ښکلا لا نه وه راغلې، ملګرو مې خبرې کولې، ما د ټولګي ور ته سترګې نیولې وې، خو ډېر ژر مې سترګې واړولې، د لیدلو وس مې نه درلود، یوه ملګري مې وویل:

ـــ دا خو نن ډېره خوشاله ده!.

بېرته مې مخ واړو، ښکلا د انجونو چوکۍ ته تاوه شوه، په څېره یې موسکا خوره وه، له نورو ملګرو سره کېناسته، حیران پاتې شوم، بل ملګري مې راباندې غږ کړ:

ـــ دا ته نو ولې نن غلی یې!؟

ملګرو مې وخندل، بل وویل:

ـــ دا څو ورځې همداسې دی.

د ښکلا موسکا لږ ډاډ راکړ، ژر مې وویل:

ـــ همداسې ښه یم، کنه بیا مو تنګوم.

ټول ملګري مې په خندا شول، په دې کې استاد ټولګي ته راننوت، ټول ودرېدو، شېبه وروسته چوپتیا وه، یوازې د استاد غږ په ټولګي کې انعکاس کاوه، ساعت وروسته استاد له ټولګي ووت، ښکلا خندل، له نورو انجونو سره یې خبرې کولې، ملګرو ته مې له ټولګي د وتلو وویل، ټول روان شولو، په دې کې مې د یو چا غږ واورېد، بېرته مې شاته وکتل، ښکلا وه، وړاندې لاړم، په څېره یې موسکا خوره وه، خو ډېر ژر یې سترګې بېرته لاندې ونیولې، په لاس کې نیولې کتابچه یې را اوږده کړه، شونډې یې وخوځېدې:

ـــ شهابه! په دې کې مې یوه لیکنه کړې، ته پرې خپله کره کتنه وکړه، بیا یې بېرته راکړه.

موسکی شوم، شاوخوا مې وکتل، ټولګیوال موږ ته متوجه ول، ژر مې ځواب ورکړ:

ـــ په دواړو سترګو! ضرور یې ګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ملگرو پسې مې ووتم، زړه مې ټوپونه وهل، کتابچه مې کلکه نیولې وه، له ملگرو مې اجازه واخیسته، ویل مې چې کورته ځم، اړین کار راته پېښ شو، اجازه یې راکړه او ځان مې پارک ته ورسو، اړخ ته په یوې چوکۍ کېناستم، کتابچه مې مخ ته ونیوله، ښه شببه مې بندې کتابچې ته کتل، داسې حس مې کاوه، لکه ښکلا چې راته مخامخ ناسته وي، په دې کې کوچنۍ غږ شو:

— ماما جانه! بوټان دې رنگ کم؟

ومې کتل، مخ ته مې کوچنی هلک ولاړ و، وړه څېره یې گردونو وهلې وه، جامې یې ځای ځای په رنگه تارونو پیوندونه درلودل، په وړو لاسونو یې خیرنه خلته نیولې وه، ومې ویل:

— نه روکی! نه یې رنگوم.

هلک روان شو، خو ژر مې پرې غږ کړ، بېرته راتاو شو، له جېبه مې یو لسگون راوویست، ورته مې ونیو، هلک لسگون واخیست، خوشاله شو، خلته یې په ځمکه کېښوده، کېناست، خو ژر مې وویل:

— ځه روکی! لسگون دې ستا وي.

هلک ودرېد، خوشاله ښکارېده، روان شو، بېرته مې کتابچه مخ ته ونیوله، پاڼې مې ورته واړولې، خالي وې، خو په منځنۍ پاڼو کې مې سترگې په څو کرښو ولگېدې، لیکلي یې ول:

— سلام گران شهابه! ډېره خوشاله یم، ځکه چې د همدې خبرې په تمه وم. شهابه! زه هم له تاسره مینه لرم.

ټول بدن مې له خوشالۍ په لرزې شو، شاوخوا مې وکتل، بېرته مې په کتابچې سترگې ونښلولې، خو دا ځل هک حیران شوم، زړه مې ودرېد، بدن مې سست شو، لیکلي یې ول:

— شهابه! خو زه مې پلار په وړوکوالي کې د ماما د زوی په نامه کړې یم.

کتابچه مې بنده کړه، سترگې مې ښه شببه پټې کړې، زړه مې ډب ډب کاوه، غلی وم، بېرته مې سره ساه واخیسته، بیا مې د کتابچې کرښو ته وکتل، نورې کرښې یې

داسې وې:

— زه تانه بغیر ژوند نه کوم، ځان به مړه کړم، خو د بل چا په نوم به ژوند ونه کړم.

په اخره کې یې د موبایل شمېره وه، کتابچه مې بنده کړه، ځان راته وارخطا وایسېد، همدا یوه اخرنۍ کرښه مې په ذهن کې تاوېده:

— ...ځان به مړه کړم...

***

په کټ کې پروت وم، پورته سپوږمۍ ته مې دوه سترگې نیولې وې، موبایل مې سترگو ته ونیو، څو ځله مې شمېره دننه کړه، خو بېرته به مې پاکه کړه، ښه شېبه وروسته مې زړه غټ کړ، موبایل مې غوږ ته ونیو، خو ډېر ژر له مقابل لوري غږ شو:

— سلام!

اواز د ښکلا و، خو بیا مې هم داسې وویل:

— سلام! شهاب یم.

د خندا غږ شو، بېرته یې وویل:

— دومره دې زما مینه کمزورۍ کړه شهابه! ستا اواز خو زما په زړه کې ځای لري.

غلی وم، ځواب مې ور نه کړ، خو ښکلا بیا وویل:

— د زنگ په تمه دې وم، په لیک دې کره کتنه وکړه؟

— هو! خو اغه اخره کرښه مې درته خوښه نشوه.

ځواب مې وانهورېده، په تمه وم، خو د ښکلا سلگۍ شوې، ژر مې وویل:

— اوهووو... ښکلا!؟ دا څه اورم؟

خو ژر یې ستونی ساف کړ، ځواب یې راکړ:

— خیر...ښښنه غواړم، نور به نه ژاړم.

دواړه غلي وو، خو ښکلا بیا وویل:

— پوښتنه دې ونه کړه!؟

— د څه شي؟

— ماما مې له کورنۍ سره خارج کې اوسیږي، ډېره کوچنۍ وم چې تلي، ما یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس څېرې هېرې کړې دي.

ډېر وخت وغږېدو، ډاډېنه مې ورکوله، خو ښکلا به کله په سلګو شوه، بیا به یې بېرته ځواب راکړ، ښه شپه وروسته مې ورته ورته ((ښه شپه)) وویل، موبایل مې بند کړ.

***

سهار ټولګي ته لاړم، ملګرو مې بیا راځخه زما د غلیتوب پوښتنه وکړه، خو ویل مې چې هېڅ خبره نه شته، لږ بې خوبه یم.

ښکلا تر اخر ساعته پورې ټولګي ته رانغله، سودا مې شوه، زنګ مې ورته وواهه، خو موبایل یې بند و، تر ماښامه یې کار ونه کړ، له ډوډۍ وروسته مې بیا موبایل راواخیست، دا ځل یې زنګ تېر کړ، په تمه وم، موبایل یې پورته نه کړ، بیا مې کوښښ وکړ، خو ډېر وروسته یې ځواب راکړ، غږ یې ورو و، ویې ویل:

ـــ سلام شهابه!

ـــ سلام ښکلا! نن ټولګي ته ولې نه وې راغلې، خیریت خو به و؟

ښکلا غلې وه، بیا مې وویل:

ـــ په تشویش دې کړم، ولې غلې یې؟

ښکلا غریو ونیوله، ورو یې وویل:

ـــ نن مې ماما له خارجه راغی، زوی یې هم ورسره دی.

غلی وم، خو ښکلا ژر وویل:

ـــ مور مې راته غږ کړ، موبایل باید بند کړم.

ـــ سمه ده.

خو بیا یې ژر وار ونیو، ویې ویل:

ـــ شهابه!

ـــ هو، وایه!

ـــ په ځان پام کوه!.

موبایل بند شو، هماغسې په کټ کې پرېوتم، پورته سپوږمۍ ته مې وکتل، ځای

ځای به په ورېځو کې پټه شوه، بېرته به ترې سپینه رڼا راووته...

اسمان ډېر ښکلی و، رڼو ستورو ځلا کوله، یوه ته مې پام شو، په حرکت و، د نورو ستورو منځ کې په ډېرې تېزۍ روان و، خو له یوه سره هم ونه لګېده، تر ډېره مې ورته سترګې نیولې وې، د غره له څوکې واوښت...

***

سهار ناوخته پاڅېدم، پوهنتون د تلو لپاره مې ځان تیار کړ، په موبایل مې سترګې ولګېدې، ښکلا مې په یاد شوه، ژر مې پورته کړ، په توکمه مې ګوته کېښوده، له رڼا سره سم مې په یو پیغام سترګې ولګېدې، د رسېدو وخت یې څو ساعتونه مخکې و، ور ننوتم، د ښکلا و، خو یو دم مې پښې ولرزېدې، زړه مې وارخطا شو، لیکلي یې ول:

ـــ شهابه! زه لاړم...ښښنه غواړم، ما هېره کړه!!.

سر راباندې وګرځېد، مخته لاړم، د ګرېوان پاسنۍ تڼۍ مې خوشې کړه، سړه ساه مې واخیسته، بېرته مې موبایل مخ ته ونیو، د ښکلا په شمېرې مې ګوته کېکاږله، غوږ ته مې ونیو، زنګ لاړ، ځنډ یې وکړ، موبایل پورته نه شو، بیا مې هڅه وکړه، زنګ ور تېر شو، دا ځل مې د ژړا له شور سره یو ځای بل ښځینه غږ واروېد:

ـــ بلې!؟

له شور سره نور هم وارخطا شوم، ژر مې خبره وکړه:

ـــ بلې! زه د ښکلا ټولګیوال یم، خیریت خو به وي؟

ښځه یو دم په کریکو شوه، ځواب یې راکړ:

ـــ زویه! ښکلا زهرینې ګولۍ خوړلي، اوس یې د ښار روغتون ته یوړه.

په مغزو کې مې کړنګ شو، ښځې بیا وویل:

ـــ لور یې راته په لوی لاس مړه کړه.

ژر مې موبایل بند کړ، په منډه له کوره ووتم، موټر ته مې لاس ورکړ او د روغتون په لور مو حرکت وکړ، موبایل مې له جېبه راوویست، د ښکلا اخرني پیغام ته ننوتم، بیا مې همغه کلمات په سترګو ولګېدل، یو دم مې له خولې چیغه ووته:

ـــ ولې دې داسې وکړل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډرېور شاته راوکتل، خو ژر يې بېرته مخې ته سترګې واړولې، ما هماغسې د موبايل ښيښې ته کتل، چې موټر ودرېد، سترګې مې پورته کړې، د موټرو ګڼه ګوڼه وه، ټول ولاړ ول، مخه مو بنده وه، ترافيک په خوله کې چورک نيولی و، لاسونه يې يوې او بلې خوا ته خوځول، ژر ښکته شوم، په منډه د موټرونو له منځه ووتم، وړاندې په بل موټر کې کېناستم، خو ډېر ژر د روغتون مخ ته ښکته شوم.

د خلکو ګڼه ګوڼه زياته وه، وړاندې ورغلم، د معلوماتو ورکوونکي راته ځای راوښود، منډه مې کړه، د دهليز بر سرته د بېړنۍ خونې مخ ته په تن ډېل، د لنډې ږيرې سړي ښکته او پورته ګړندي ګامونه اخيستل، بغل تـه پـه لـويې چوکۍ بـل پـوخ ډنګـر سړی ناست و، ږيره يې خرېيلې ښکارېده، لاندې ځمکې ته يې کتل، تر څنګ يـې يـو ځوان ولاړ و، کوبای پتلون يې کړی و، لوڅې متې او په زنه يې موټې ږيره نښتې وه، کلـه بـه يې د خونې د ور له پاسه سرې اشارې ته وکتل، کله به يې بېرته په تـن ډېـل سـړي تـه کتل، چې په تېزۍ تېزۍ يې ګامونه اخيستل...

همدلته مې دېوال ته تکيه وکړه، د ور لـه پاسـه سرې اشـارې تـه مـې دوه سـترګې نيولې وې، په دې کې يې تر خوا شنه اشاره روښانه شوه، ودرېـدم، د خـونې ور خـلاص شو، د سپينو جامو لرونکی سړی ترې راووت، پوزې ته يـې شـنه ټوټـه اچـولې وه، درې نارينه ژر ورمخته شول، په تن ډبل، د لنـډې ږيـرې لرونکـي سـړي پـه وارخطايـۍ تـرې وپوښتل:

ـــ ډاکتر صيب! لور مې...ښکلا لور خوبه مې ښه وي؟

ټول د ځواب په تمه ول، د زړه درزا مې اورېده، ټول وجود مې سست و، ډاکتر مـخ ته لاس پورته کړ، شنه ټوټه يې لېرې کړه، د ولاړ ډبل سړي پـه اوږه يـې لاس کېښـود، ورو يې وويل:

ـــ ښښنه غواړم، موږ پوره کوښښ وکړ، خو ومو نشوه ژغورلای!....

پای

زه بدلمنه نه يم!

درز سره، ورپه زوره پورې شو...شينکۍ زېړه ګونه پخلنځـي تـه رانـنوتـه، ور تـه يـې ملاجوخته کړه...کېناسته، هکه حيرانه پاتې وه چې څه وکـړي، سـترګې يـې پـه منګـي ونښتې، زرپورته شوه دمنګي خواته يې منډه کړه، منګی يې په کنډولي راکوږکړ، لاسـونه يې لرزېدل...اوبه دکنډولي ترڅوکوواوښتې، پام يې بل چېرته و، زريې منګی سيده کـړ، کنډولی يې په دواړولاسونوپورته کړ، دوه درې ګوټه يې ترستوني تېرشول، غاړه يـې لنـده شوه، کنډولی يې په لاسونوکې ټينګ نه شو، شاته شـوه...لاندې يـې وکتـل، دکنـډولي ټوټې پرتې وې، ډېره ناقراره وه، پخلنځي کې څو وارې ښـکته پورتـه لاړه، لاس يـې پـه تندي کېښود، يودم ودرېده...دکشرخان خبره يې ذهن ته راغلـه چـې پـه برېتـويې پټـې شونډې وخوځېدې:

ـــ شينکۍ!! ډېره ښکلې ښکارې...

شينکۍ ټکان وخوړ...لږه مخکـې ولاړه ، بېرتـه تـاوه شـوه، بيـايې خپلـې زارۍ پـه يادشوې:

ـــ کشرخان!... دخدای نه وډارشه...نږدې راته راينشې...

له خولې نه يې چغه ووته ، پخلنځي کې يې شاوخواوکتل هېڅوک نه ول، دېوال ته نـږدې کېناسـته، لـه سـترګوڅخه يـې اوښـکې روانـې شـوې، مـوراوپلاريې پـه زړه راووړېدل...ځان ورته ډېره بې وسه ښکاره شـوه، لـږه شـېبه غلـې وه خوبيـايې څـه پـه يادشول:...کشرخان دخپـل کاوبـای پتلـون جيـب تـه لاس کـړ، دسـګرټوقوطۍ يـې راووېسته، يويې ترې خولې ته کش کړ...مخ يې راواړو، شينکۍ دخـونې پـه کـونج کـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناسته وه، ټیکری یې له سر نه لوېدلی ؤ، پښې یې ځانته راټولې کړې وې، اواره لرزېده، دکشرخان له خولې تورلوگی ووت ، لږمخته راغی خوله یې وخوځېده:

— مه ډارېږه!... زه درسره واده کوم...خوپام چې اوس مشرخان ته څه ونه وایې.

***

دتوتکیوشورشو، شینکۍ سترگې وازې کړې...په چت کې ورته ځاله ښکاره شوه، دتوتکی بچیان وچونگېدل، موربې خوله کې څه ورکړل، بېرته له کړکۍ ووته، شینکۍ غوښتل چې له ځایه پورته شي خوټول بدن یې دردکاوه، په ستونزوپورته شوه، وړاندې لاړه...دمات کنډولي ټوټوته یې لاس وړاندې کړ، چې دمشرخان غږیې ترغوږشو:

— شینکۍ!...وه شینکۍ!!.

شینکۍ زرله پخلنځي ووته:

— دغه ده در غلم.

داوړدې چېلې لاندې مشرخان په کټ کې بالخت ته ډډه کړې ، یوه پښه یې په بله اړولې اوشخه لونگۍ یې ترخوا ایښې وه، دشینکۍ په لیدوېې په تندي کې گونځې پیداشوې، زیاته یې کړه:

— وجلې!...څنگه دې رنگ الوتی!؟

— هغه ...مااااا...ما...

دشینکۍ خولې ته څه رانغله، پدې کې کشرخان له کومې پیداشو، اوپه خبروکې ولوېد:

— هغه داسې ده پلاره! چې... شینکۍ سپي وډاره کړه.

دمشرخان له تندي گونځې ورکې شوې، په برېتویې گوتې کش کړې، لستوني یې ترڅنگلوپورته کړل، له سوړاسویلي سره یې خبره له خولې ووته:

— یوخوداجرگونه نه خلاصېږو، زوی مې داڅوورځې کېږي له خارج نه راغلی، ما لاورسره دزړه خواله نه ده کړې.

کشرخان موسک شو، دپلارترڅنگ کېناست، مشرخان په شینکۍ غږکړ:

— شینکۍ! ډېرستړی یم...لږتریخ چای راته راوړه.

— دستي... مشرخان.

شینکۍ پخلنځي ته روانه شوه، کشرخان ورته سترگولاندې موسک شو...

***

شپې تېرېدې...دخان ښځه اوماشومان دگرمۍ له لاسه کابل ته تښتېدلي ول، راتلوته یې لاوخت ډېرؤ، خوله بلې خواشینکۍ اوس هغه پخوانۍ شینکۍ نه وه، بلاسوچونوپه سراخیستې وه، دکشرخان ورتگ پخلنځي ته زیات شوی ؤ، دشینکۍ رنگ ورځ تربلې خرابېده، کله کله به یې زړه یودم خراب شو، ډېره به وارخطاشوه، خوبیابه یې دکشرخان په خبروځان ته ډاډورکړ:

— شینکۍ!! ته مې ډېره خوښېږې.

یوه ورځ دکلي یوه مشره ښځه خان کره راغله، دبېرته تگ وخت کې شینکۍ ورته دخپل زړه بدوالي خبره وکړه، خوبېرته یې داسې ځواب واورېدچې سترگې یې ړدې راوښتې، پخلنځي ته یې منډه کړه، په غوږونوکې یې دښځې خبره کړنگ شوه:

— واه...شینکۍ! ته خو امېدواره یې...

شینکۍ نه پوهېده چې څه وکړي، څوځله یې چړې ته لاس کړچې ځان ووژني، خوبیابه دکشرخان خبروپرېښښوده:

— شینکۍ! مه ډارېږه... زه درسره واده کوم.

شینکۍ ډاډه شوه اوله ځانه سره یې خبرې پیل کړې، لکه بل څوک چې ورته مشوره ورکوي:

— دکشرخان خوښېږم، زه بایدمشرخان له دې خبرې خبرکم.

بیابه له ځان سره موسکه شوه اوشونډې به یې وخوځولې:

— بیابه سره واده وکو.

شپې زړه نازړه دمشرخان خونې ته ننوته، مشرخان له ځانه سره څه شمېرل، څوپاڼې یې مخ ته ایښې وې، دشینکۍ په لیدوېې وویل:

— شینکۍ؟... راځه لورې!

زړه یې غټ کړوړاندې لاړه ، مشرخان بېرته مخ دپاڼولورته ښکته کړ، دشینکۍ ژبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنده بنده شوه:

ـــ مشرخان!...

ـــ اورم يې...

دشينکۍ رنگ زېړشو، په لرزېدلي غړيې ژبه جوړه کړه:

ـــ زماپه خېټه...دکشرخان ماشوم دی...امېدواره يم.

مشرخان يودم هک حيران پاتې شو، سرې غټې سترگې يې شينکۍ ته پورته کړې، شينکۍ ځوړندسرولاړه وه، مشرخان له قهره سورشو...وړاندې راغی:

ـــ څه دې وويل!؟

شينکۍ لاندې ځمکې ته سترگې سيخې کړې وې، مشرخان دويم ځل ونه پوښتل، لاس يې پورته شو، له خولې يې چغه ووته:

ـــ شينکۍ!!...

شينکۍ ښي اړخ ته ړنگه پرېوته...په کيڼ غومبوري کې يې دغټوډبلوگوتونښه پاتې وه، پدې کې کشرخان په منډه خونې ته رانوت، مشرخان په ډېرقهرورته دشينکۍ خبره غبرگه کړه، خوځواب ورته په وارخطايۍ ورکړل شو:

ـــ په ماباوروکه پلاره! داجلۍ دروغ وايي، زه څنگه داسې کاروکم.

شينکۍ مخ پورته کړ، سترگې يې له اوښکوډنډې وې ، مخامخ ورته يوه مکاره اودروغجنه څېره ښکاره شوه، مشرخان له ډېرې غوسې څوگامه شاته لاړ بېرته راتاؤشو:

ـــ موراوپلاردې زمونږډېرخذمت کړی، دهغوی له مرگه وروسته مې لکه خپله لورگڼلې، خوتامې اخرپه ځوی داتورولگوه.

کشرخان له ځان سره موسک شو، شينکۍ غريونيولې وه، خوله يې جوړه کړه چې څه ووايي خومشرخان ترې بياوارونيو:

ـــ ته يوه بدلمنه جلۍ يې!!...

دشينکۍ سترگې رډې راووتلې، په ژړغوني غږ يې له خولې خبره ووېسته:

ـــ نه مشرخان!...زه بدلمنه نه يم...

مشرخان بياپرې چغه کړه:

ـــ بس که!!...

دشينکۍ سترگې ورپېدلې...وډاره شوه، ټول بدن يې اوارلرزېده، خودمشرخان غټې سترگې له سرورگونوڅخه ډکې وې، په کرکه يې وويل:

ـــ زه نوره تاخپل کورکې نشم ساتلی...اوځه زماله کوره!..

په همدې کې مشرخان له ډېره قهره مخ شاته واړو...څوگامه وړاندې لاړ، کړکۍ ته ودرېد، سره هواپرې ولگېده...بېرته يې شاته مخ تاؤکړ...په خونه کې يواځې پتلون کړی هلک ولاړؤ، دلوی ورځنځيرشرنگ کړ، لږه شېبه وروسته شينکۍ دلوړکمره په څوکه ولاړه وه، له اوښکوډکې سترگې يې دسپوږمۍ رڼاته ځلېدلې...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

حواله

هلک یو ځل بیا یو یو نوټ سره بېل کړ، خوله یې خوځېده، د هر نوټ په ځنډه کې یو زر (۱۰۰۰) لیکل شوي وو، د اخر نوټ په بېلولو سره موسک شو، د بغل له جېب څخه یې سپین دستمال راوویست، د پیسو بنډل یې پکې تاو کړ، بېرته یې د بغل په جېب کې کېښود، شاته یې مخ واړو، په وروستۍ چوکۍ کې دوه کسان ناست ول، په خپلو کې یې خبرې سره کولې، هلک یو ځل بیا په بغل جېب لاس تېر کړ، ډاډه شو...زر یې په ډرېور غږ کړ:

— استاده! غرمه دې کړه، ځه نو...حرکت وکه.

ډرېور د موټر مخته راتاو شو...مخکې دروازه یې نیم کښه کړه، ویې ویل:

— وروره! له هغې خوا ام خالي راغلی یم، فلانکوچ دی...په درې کسانو خو اوس نشم تلی.

هلک بېرته غلی شو، مخکنۍ چوکۍ ته یې وکتل...یو کس ناست و، وروسته یې خالي چوکۍ شمار کړې، خوله یې وخوځوله:

— اووف...داخو شپږ کسان کم دي.

پدې کې یو بل کس موټر ته پورته شو، شاته چوکۍ ته یې وکتل خو زر د هلک بغل ته کېناست، په لاس کې یې د گنیو پلاستیک و، هلک ته یې وړاندې کړ، خوهلک ورته د نه خوړلو وویل...پلاستیک بېرته لېرې شو.

شپېه وروسته فلانکوچ په یوه تنگه دره کې روان و، سورلۍ په خپلو کې خبرې کولې، هلک له ښیښې بهر کتل...یو لاس یې تر ځنگلې له ښیښې وبستی و، بل یې

په بغل جېب ټینگ نیولی و...

پدې کې یې تر ځنگ خندا شوه، هلک زر لاس له ښیښې لېرې کړ، په خوا کې ناست کس ته یې سترگې واړولې...ناست کس ژول شوی گنی له خولې لاندې د ښېښو لور ته وغورځوه او په برېتو پټې شونډې یې وخوځولې:

— نور به دې لاس شخ شوی وي!.

هلک حیران شو...ناست کس بیا زیاته کړه:

— څوک یې درنه نه پټوي، لاس دې له جېبه لرې که!.

هلک داځل موسک شو، ویې ویل:

— کله مې دومره پیسې جېب کې ندي اینبي...ځکه.

برېتور سړي د گنیو پلاستیک هلک ته وړاندې کړ، ویې ویل:

— واخله! خوله دې خوږه که.

هلک له پلاستیک څخه دوه درې دانې پورته کړل، برېتور سړي زیاته کړه:

— نو یو دم دې دومره ډېرې پیسې له کومه کړې؟.

د هلک د خولې له کونج څخه اوبو لاره وکړه، زر یې لستونی پرې کش کړ، ژوره ساه یې واخیسته، ویې ویل:

— نن مې ورور راته له ایرانه حواله کړې، دا یې شپږم کال دی چې تلی.

هلک غلی شو...له خولې یې ژول شوی گنی لاندې وغورځېد، له بلې دانې څخه یې شاوخوا وتلي بځرکي لېرې کړل، زیاته یې کړه:

— د اوو کلونو خبره درته کوم...ورور ته مې په کلي کې کوژده وکړه، خو وروسته د جلۍ پلار ویل، که د یو ترکتور ماشین پیسې رانکئ، واده نه درکوم.

د هلک په تندي خوله کېناسته...سترگې یې درندې شوې، خو خپلې خبرې یې بیا وغځولې:

— بیا مې ورور د مزدورۍ دپاره ایران ته لاړ...ایله اوس یې د یو ترکتور پیسې حواله کړې.

د هلک سر درد وکړ...لږ غلی شو، خو بیا یې زیاته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــــ ورسره وغړېدم...ویل یې...ځو ورځې وروسته را...

پدې کې د هلک خوله بنده شوه، سر یې پرې وګرځېد او سترګې یې پټې شوې.

شېبه وروسته هلک د سر درد حس کړ، پدې کې یې ولی وخوځېد...د چا غږ یې واورېد:

ــــ والکه!...پاځېږه! په موټر کې خوب پوره کی!؟.

هلک سترګې پرانیستې...سر ته یې ډرېور ولاړ و، نېغ کېناست...شاوخوا یې وکتل، په چوکیو کې سورلی نه وه، موټر د کلي د بازار منځ کې ولاړ و.

د هلک سر بېرته لاندې وځړېد، پښو ته یې ژول شوي ګني پراته ول، زر یې لاس په بغل جېب کې دننه کړ...هک حیران پاتې شو، رنګ یې والوت، یو دم یې له خولې چغه ووته:

ــــ پیسې!...پیسې مې!!!؟.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library